

enkrat ni bila več solza, ampak — kos kruha. Pozabila sem na mamino solzo, vzela sem tisti kruh in ga jedla. Tako dober je bil kot najboljša potica, samo včasih je bilo nekaj grenkega vmes.«

Elica se je ozrla na Milico, če posluša njeno čudno zgodbo.

»Ko sem pojedla tisti kruh, sem se pa zopet spomnila mamine solze in sem se ustrašila. Joj, mamino solzo sem snedla!«

Milici je šlo na smeh ob tej čudni sestrični bojazni, vendar si ni upala motiti sveto resnost, s katero je Elica pripovedovala svoje sanje. V znamenje, da z zanimanjem sledi njenemu pripovedovanju, jo je vprašala:

»In potem?«

»In potem sem prestrašena hitela iskat mamo, da ji povem, kaj sem naredila in jo prosim odpuščenja. Zdelo se mi je, da sem naredila nekaj hudega. Ko sem jo našla na vrtu, sem jo poklicala: Mama! Ozrla se je in vprašala: Kaj želiš, Elica? Tedaj pa sem se vzbudila in sem videla, da sem res v spanju poklicala mamo, ki se mi je tudi odzvala.«

»No, in si ji potem povedala, kaj si v sanjah naredila?«

»Nisem. Vesela sem bila, da je bilo samo v sanjah. Sedaj se pa tako bojim mamine solze.«

»Zakaj bi se je bala? Veš, vsaka mamina solza je biser. Ni iz vode, tudi ne iz svetlega kamna. V vsakem kruhu, ki nama ga mama da, je nekaj sladkega in nekaj grenkega.«

»V vsakem kosu kruha je mamina solza? Potem ga pa sedaj ne bom več upala jesti.«

»Zakaj ne?«

»Ker bi morala mama preveč jokati. To pa bi bilo še meni hudo.«

»Že mora tako biti! Tudi mami je hudo, toda ljubi Bog ji bo to enkrat vse poplačal. Vsakokrat, kadar se mama joka, pridejo angelci iz nebes in poberejo solze v lep zlat kelih in jih poneso v nebesa. Tamkaj pa delajo angelci iz njih krone. Veš, ko bomo prišli v nebesa, bomo vsi imeli krone, najlepše pa bodo imele mamice, ker se bodo v njih svetili biseri, njihove solze.«

Junaško dekle.

Pred desetimi leti (1922) se je potopila ladja »Egipet«, ki je vozila velik zaklad zlata, a imela na krovu še več: zlato, neustrašno deklisko srce. Nesreča je hotela, da so prav tedaj, ko je Egipet treščila z neko drugo ladjo skupaj, nekateri uslužbenci stavkali. Ladja se je jako hitro potapljala, zato v tem kratkem času niso mogli niti vseh čolnov spustiti v morje niti vsem potnikom dati rešilnih pasov. Reševali so torej najprej ženske. Ker je krov visel postrani, so jih privezali na vrvi, pa jih drugo za drugo polagali v čoln. Radiotelegrafist si je snel rešilni pas in ga nataknil neki ženi. Junak je utonil.

Tedaj zakliče častnik, ki je nadziral vkrcavanje v čoln: »Še tri!« Kot zadnja, ki bi jo še vzeli v čoln, je čakala mlada dekle Roda. Takoj za njo pa je bila žena srednjih let, ki je glasno vzdihnila: »Oh, moji otročiči! Kaj boste počeli brez mame!« Nemudoma — vsaka sekunda je odločala življenje — se obrne Roda k njej, rekoč: »Gospa, zamenjajva mesti!« in jo porine pred sebe, mornarji jo primejo in položijo v čoln, vrvi presekaajo in odrinejo. Ena je bila rešena in odšla v življenje, druga je ostala in dala življenje za svojega bližnjega.